

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Leszek Bosek

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie z odwołania P. J. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 10 lutego 2023 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Warszawie,
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 r., poz. 686,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 27 września 2023 r.,

oddala odwołanie.

PB

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także jako: Rada lub KRS) uchwałą nr [...] z 10 lutego 2023 r. na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 269, dalej: u.k.r.s.) nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie P. K. (dalej także jako:

Skarżący lub Odwołujący) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Warszawie.

Odwołaniem z 23 stycznia 2023 r. P.K. zaskarżył przedmiotową uchwałę KRS w całości, wnosząc o jej uchylenie w całości i przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpoznania.

Odwołujący się zaskarżonej uchwale zarzucił:

I. naruszenie prawa materialnego:

1. przepisów art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, art. 14 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 1 ust. 1 Protokołu Nr 12 do EKPCz art. 41 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej nakazujących sprawiedliwe oraz równe traktowanie i zakazujących dyskryminacji – poprzez niesprawiedliwe, nierówne oraz dyskryminujące traktowanie skarżącego;
2. naruszenie art. 2 i art. 60 Konstytucji RP poprzez niedokonanie oceny kandydata na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego KRS nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie pomimo posiadania wymaganego doświadczenia zawodowego, kwalifikacji i przygotowania merytorycznego do zajmowania tego stanowiska;
3. naruszenie art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 15 ust. 1 i ust. 3 akapit drugi Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 41 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, ustanawiających zasadę otwartości organów Państwa Członkowskiego UE, podczas gdy postępowanie przeprowadzone w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP kandydatury odwołującego się na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Warszawie narusza zasadę otwartości i transparentności działania organu ją przeprowadzającego, tj. Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ wnioski wynikające z kryteriów przyjętych przez Radę za podstawę opiniowania w niniejszym konkursie nie były przejrzyste i różniły się w stosunku do wniosków formułowanych na podstawie analogicznych kryteriów zastosowanych względem wielu kandydatów

delegowanych do pełnienia czynności administracyjnych startujących w konkursach do sądów okręgowych, którzy posiadali podobny do odwołującego lub nawet mniejszy staż orzeczniczy, bądź dłużej przebywali na delegacji w Ministerstwie Sprawiedliwości niż odwołujący się;

II. naruszenie przepisów postępowania:

1. art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2, art. 42 ust. 1 u.k.r.s. poprzez rażąco dowolną ocenę dowodów dokonaną przez Radę opiniującą w składzie kolegiальnym i oparcie rozstrzygnięcia na podstawach niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy;

2. art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.k.r.s. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny kandydatury odwołującego się w oparciu o materiał będący przedmiotem tej oceny, zlekceważenie pozytywnej opinii kolegium sądu okręgowego i przez to uznanie, że w niewystarczającym stopniu spełnia on przesłanki do powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego, pomimo braku jakichkolwiek podstaw do wyciągnięcia takiego wniosku, a wręcz wbrew oczywistym podstawom do wyciągnięcia wniosków przeciwnych;

3. art. 33 ust. 1 u.k.r.s. poprzez jego niezastosowanie oraz art. 35 ust. 2 pkt 1 u.k.r.s. przez jego błędną wykładnię, co doprowadziło do nierozpatrzenia sprawy w sposób wszechstronny, nakazany powołanymi przepisami, jak również pominięcie istotnej części szeregu kompetencji posiadanych przez odwołującego, jego wieloaspektowego i bogatego doświadczenia zawodowego i blisko ośmioletniego (a nie jak wynika to z uchwały „około 6,5 letniego”) dorobku orzeczniczego, co skutkowało wydaniem uchwały rażąco dowolnej i w takim samym stopniu sprzecznej z dostępnym Radzie materiałem dowodowym, co nie doprowadziło do decyzji o wyborze kandydata, co do którego miałyby ona wystąpić do Prezydenta RP z wnioskiem o powołanie go na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy zaznaczyć, że Krajowa Rada Sądownictwa jest organem umocowanym przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i to w jej gestii pozostają ustalenia faktyczne oraz

ocena dowodów. Również ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 u.k.r.s.), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny.

Sąd Najwyższy rozpoznając odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, bada wyłącznie ich legalność. Poza zakresem jego kognicji pozostaje zasadność rozstrzygnięcia zawartego w uchwale. Sąd Najwyższy nie może zajmować się rozpatrywaniem kwalifikacji kandydatów na sędziego, jak również decydować o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2016 r., III KRS 24/16). Sąd Najwyższy nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo).

Podobnie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakakolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008 nr 4, poz. 63).

Procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy. Ma ona wyłonić najlepszego kandydata. Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale. Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 lipca 2009 r., III KRS 11/09; z 24 września 2014 r.,

III KRS 43/14; z 13 października 2022 r., I NKRS 57/22). Tak więc, w przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący (wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16).

Skarżący w odwołaniu zarzucił Radzie naruszenie art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 u.k.r.s., jednak zarzuty te są nieuzasadnione.

Jak stanowi art. 33 ust. 1 u.k.r.s., w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone.

Z przytoczonego art. 33 ust. 1 u.k.r.s. wynika, że Krajowa Rada Sądownictwa jest obowiązana przed podjęciem uchwały w sprawie indywidualnej wszechstronnie rozważyć sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; z 15 lutego 2019 r., I NO 14/19; z 22 lutego 2023 r., I NKRS 40/22).

W myśl art. 35 ust. 2 u.k.r.s., przy ocenie kandydatów Zespół członków KRS kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Pod pojęciem kwalifikacji należy rozumieć nie tylko wymagania stawiane kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego, ale także wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowaną w toku wykonywania dotychczasowej

pracy i analizowaną przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedzę prawniczą, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków itp. (wyroki Sądu Najwyższego: z 25 stycznia 2016 r., III KRS 90/15; z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; z 14 września 2022 r., I NKRS 21/22).

Odnosząc się do kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego wymienionych w art. 35 ust. 2 u.k.r.s., godzi się podkreślić, że katalog ten (adresowany w pierwszej kolejności do członków Zespołu KRS) nie ma wyczerpującego charakteru i – poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów – nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Samo pojęcie „kwalifikacji” kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 u.k.r.s., jest nieostre, ocenne, stanowi klauzulę generalną, a przepis go nie precyzuje, stąd ostatecznie decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania wszystkich przesłanek (wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09; z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z 3 września 2019 r., I NO 129/19).

Co prawda, Odwołujący się był jedynym kandydatem w przedmiotowym konkursie, ale w celu przygotowania sprawy na posiedzenie Rady został wcześniej wyznaczony Zespół członków KRS. W wyniku przeprowadzonego głosowania Zespołu Odwołujący nie otrzymał głosów „za”, ani „przeciw”, ale 3 głosy „wstrzymujące się”. Zespół członków KRS nie rekomendował kandydata na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Warszawie.

Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa uznał, że decyzja taka jest uzasadniona treścią załączonych ocen kwalifikacyjnych (pozytywnej i pozytywnej z zastrzeżeniami) oraz zbyt długą przerwą w orzekaniu – orzekał w latach 2010-2017, po czym rozpoczął pełnienie czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości (s. 2 uzasadnienia uchwały KRS).

Jak wspomniano we wstępie uzasadnienia, Zespół członków KRS miał prawo do przyjęcia jednakowych, dozwolonych prawem, kryteriów, a następnie własnej, merytorycznej oceny kandydata, co też znalazło odzwierciedlenie w uchwale Rady.

Kwestionowanie przez Skarżącego fragmentów ocen kwalifikacji dokonanej

przez wizytatorów na etapie postępowania odwoławczego od uchwały KRS jest bezpodstawne. W świetle obowiązujących przepisów brak jest środków zaskarżenia opinii sędziów wizytatorów, a jedynie oceniany kandydat ma prawo do złożenia uwag do oceny kwalifikacji (art. 57ah § 4 p.u.s.p.), których jednak nie było.

Nie ulega wątpliwości, że Krajowa Rada Sądownictwa, w świetle art. 33 u.k.r.s., jest obowiązana przed podjęciem uchwały wszechstronnie rozważyć sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12). Naruszenie przez Radę art. 33 ust. 1 u.k.r.s. może więc polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień uczestników postępowania czy też innych osób albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. W niniejszej sprawie do takich naruszeń nie doszło.

W rozstrzyganej sprawie Rada kierowała się powyższymi kryteriami, co zostało wprost wskazane w uzasadnieniu uchwały, a ponadto wynika z jej treści. W stosunku do kandydata przywołano datę ukończenia studiów wyższych, fakt odbycia aplikacji, przebieg zatrudnienia, ocenę uzyskaną na dyplomie ukończenia studiów, opinie wizytatorów i inne okoliczności (s. 3-4 uzasadnienia uchwały KRS).

Postępowanie przed KRS ma charakter konkursowy, a Rada w swojej kompetencji ma prawo do nieprzedstawiania określonej kandydatury na stanowisko sędziowskie albo też może nie obsadzić stanowiska w danym konkursie, jeżeli uzna, że kandydat nie spełnia jej kryteriów, ustalonych na potrzeby określonego konkursu i konkretnego stanowiska sędziowskiego. Realizacja ustawowych kompetencji KRS ostatecznie została wyrażona także w głosowaniu – na Odwołującego się oddano 3 głosy „za”, 3 głosy „przeciw” i 11 głosów „wstrzymujących się” w rezultacie czego

nie uzyskała On bezwzględnego poparcia Rady. W ocenie Rady, o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP Skarżącego zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a przede wszystkim wnioski płynące z ocen jego kwalifikacji i przygotowania merytorycznego w zakresie umiejętności orzeczniczych oraz długa przerwa w pracy orzeczniczej na stanowisku sędziego (s. 5-7 uzasadnienia uchwały KRS). Rada podzieliła wnioski płynące z ocen kwalifikacji, z których wynika, że ma on niewielkie doświadczenie orzecznicze w pionie cywilnym, a rodzaj popełnianych przez niego błędów orzeczniczych ma charakter istotny, zaś szczegółowe informacje zawarte w ocenach nasuwają wątpliwości co do predyspozycji orzeczniczych kandydata (por. konkluzje ocen kwalifikacji kandydata s. 4-5 uzasadnienia uchwały KRS).

Krajowa Rada Sądownictwa została wyposażona w prawo oceny kandydata na urząd sędziego, posiada kompetencje do merytorycznego badania jego kwalifikacji w ustawowo określonych granicach. Pogląd o posiadaniu przez Krajową Radę Sądownictwa prawa do własnej oceny osób zgłaszających się na wolne stanowiska sędziowskie znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, którego kolejnym przykładem jest uzasadnienie wyroku z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, w którym stwierdzono, że „ocena przydatności kandydata należy do Rady”. Z kolei w motywach wyroku z 6 listopada 2009 r., III KRS 22/09, Sąd Najwyższy podkreślił, że „dokonanie oceny kandydatury i zajęcie stanowiska jest ustawową kompetencją Rady, a podstawą odwołania od uchwały Rady – a co za tym idzie i zakresem rozpoznania sprawy – jest zarzut sprzeczności uchwały z prawem (art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz. U. Nr 11, poz. 67). Wynika stąd, że zasadność stanowiska Rady nie podlega kontroli Sądu Najwyższego, chyba że to stanowisko przekracza dopuszczalne granice swobodnego uznania. Stanowisko Rady nie może być arbitralne, czego jednak Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu nie stwierdził.

Nietrafione są także zarzuty dotyczące naruszenia art. 42 ust. 1 u.k.r.s., który określa, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia nie określając jednak treści tego uzasadnienia. W świetle wyżej wymienionego przepisu uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia.

Wymagania dotyczące treści uzasadnienia nie zostały określone przez ustawodawcę, były natomiast przedmiotem licznych wypowiedzi judykatury. Sąd Najwyższy wskazał, że celem uzasadnienia jest wykazanie, iż uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13; z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 29/21; z 13 października 2022 r., I NKRS 57/22; z 22 lutego 2023 r., I NKRS 40/22). Krajowa Rada Sądownictwa uzasadniając treść podjętej uchwały ma obowiązek wyjaśnienia, jakimi kryteriami kierowała się przy wyborze kandydatów. Uzasadnienie ma na celu umożliwienie kandydatom porównania swojej kandydatury z innymi oraz zweryfikowanie czy zachowane zostały wszystkie zasady proceduralne postępowania nominacyjnego (wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 2021 r., I NKRS 26/21). Ma również na celu wykazanie, że Rada przy dokonywaniu oceny kandydatów kierowała się przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi kryteriami selekcyjnymi (wyroki Sądu Najwyższego: z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; z 12 maja 2021 r., I NKRS 34/21; z 24 marca 2021 r., I NKRS 26/21). Rada ma też obowiązek uzasadnienia, dlaczego dany kandydat nie uzyskał rekomendacji (wyroki Sądu Najwyższego: z 27 marca 2019 r., I NO 9/19; z 27 marca 2019 r., I NO 5/19; z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 54/21; z 22 lutego 2023 r., I NKRS 40/22).

Należy zauważyć, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa szczegółowo przedstawiła dane dotyczące kandydata (por. s. 3-4 uzasadnienia uchwały KRS), konkludując, że o Jego nieprzedstawieniu Prezydentowi RP zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a przede wszystkim wnioski płynące z oceny jego kwalifikacji i przygotowania merytorycznego w zakresie umiejętności orzeczniczych oraz długa przerwa w pracy orzeczniczej na stanowisku sędziego (s. 6-7 uzasadnienia uchwały KRS).

Nie ma podstaw do przyjęcia, że Krajowa Rada Sądownictwa, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały jeszcze bardziej szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro uzasadnienie uchwały wskazuje, iż o wyborze kandydata zdecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 września 2015 r., III KRS 47/15;

z 17 lipca 2014 r., III KRS 24/14; z 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21).

Analizując uzasadnienie zaskarżonej uchwały, trzeba pamiętać, że żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest koniecznie wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (wyroki Sądu Najwyższego: z 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15; 6 lutego 2019 r., I NO 21/18).

Niezasadnie Skarżący podniósł zarzuty naruszenia prawa materialnego – przepisów Konstytucji RP i innych aktów prawnych. Naruszeniu zasad demokratycznego państwa prawnego, równego traktowania przez władze publiczne i dyskryminacji w życiu społecznym oraz jednakowego dostępu do służby publicznej przeczą fragmenty samej zaskarżonej uchwały.

Rada wskazała na takie kryteria awansu jak: oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, poparcie środowiska sędziowskiego (s. 2 uzasadnienia uchwały KRS). Zatem, kryteria awansu zostały *expressis verbis* przywołane przez Radę.

Ani z uzasadnienia uchwały KRS, ani z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania nie wynika też, by Skarżącemu ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących Jego kandydaturę kryteriów lub też naruszenia zasady równości.

Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały argumenty dotyczące nieprzedstawienia Prezydentowi RP kandydatury Odwołującego wskazywały, że na treść takiego rozstrzygnięcia sprawy decydujący wpływ miał całokształt analizowanych okoliczności (por. s. 6-7 uzasadnienia uchwały KRS). Przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały motywy rozstrzygnięcia

nie zawierały elementów pozwalających uznać je za dyskryminujące w stosunku do kandydatury Skarżącego.

Z kolei, zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 w zw. z art. 60 Konstytucji RP oraz powołanych przepisów prawa międzynarodowego może być rozpatrywany wyłącznie pod kątem zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 października 2014 r., III KRS 49/14; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21; z 13 października 2022 r., I NKRS 57/22). Powołane przepisy gwarantują obywatelowi korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantują natomiast przyjęcia do tej służby. Nie sposób w takich okolicznościach dopatrywać się naruszenia zasady sprawiedliwości społecznej, czy równości wobec prawa.

Podsumowując, Krajowa Rada Sądownictwa podejmując zaskarżoną uchwałę, dysponowała pełną wiedzą o kandydacie, wynikającą ze zgromadzonego w toku procedury konkursowej materiału i po rozważeniu całokształtu okoliczności, stosując kryteria ustawowe, dokonała autonomicznego i zgodnego z prawem wyboru w ramach przysługujących jej kompetencji uzasadniając w sposób należyty podjętą uchwałę.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 44 ust. 3 u.k.r.s. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

Zdanie odrębne od wyroku złożył SSN Leszek Bosek.

[SOP]

[a!]

